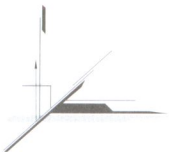

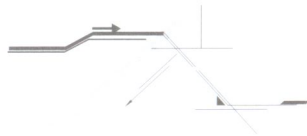
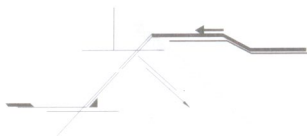
* * *

ті старі ялинкові іграшки побиті уже давно
той комунізм оскому набив але – ти диви – не настав
цвинтар немов ковчег з праведниками
припнутий оно
буде потоп мамо з твоїх небесних отав

із тих мамо з яких тепер білий сніг кружеля
замітає що є що було та й те яке буде теж
наш райцентр своїми хатками
мов каменями вистеля
шлях килиїмський ординський
що власне одне і те ж

не тільки двічі у річку – двічі в містечко також
не увійти не ступити хоча нога зависа
сорок років два покоління...
степ у вінку загорож
бузинових дива твої Господи і чудеса

його світ непорушний неначе вітрило у штилі
його кілька елегій
і чорне опудало пса
він далеко-далеко
на хмарі
в захмаррі
в екзилі
хата із черепашника вітер із неба звиса

і звисають вздовж вітру уривки етерів далеких
наче крильця гермесів тремтять вздовж морської води –
прислухається костур відклавши убік: знову греки...
знову щось там у греків...
ну греки... у них там завжди...

